

Amb cor de pare (3)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Durant tota aquesta setmana la litúrgia ens ha presentat les aparicions del Senyor ressuscitat. També les veiem aquest diumenge i el següent. Poc s'ho podien imaginar, els deixebles. Jesús havia anunciat la seva mort i la seva resurrecció, però que se'ls aparegués viu desbordava tota expectativa.

Els deixebles ni ho negaren ni fugiren; al contrari, acolliren els esdeveniments. Aquesta actitud em porta a parlar –seguint el Papa en la carta *Patris corde*– de l'acollença del disseny de Déu en els esdeveniments.

Diu el Sant Pare: «Josep va acollir Maria sense posar condicions prèvies. Va confiar en les paraules de l'àngel. La noblesa del seu cor li fa supeditar a la caritat allò après de la llei; i avui, en aquest món on la violència psicològica, verbal i física sobre la dona és patent, Josep es presenta com a figura d'home respectuós, delicat que, malgrat no tenir tota la informació, es decideix per la fama, dignitat i vida de Maria.» Nosaltres també podem ser dels qui acullen la realitat i saben descobrir-hi el disseny de Déu i l'afronten amb valentia i creativitat.

Vivim en un món ple de misteris. Des de l'equilibri del cosmos fins al misteri de la vida, la complexitat de les relacions i, sobretot, el misteri de la realitat i del disseny que l'explica. Com podem pretendre que quelcom succeeixi?

Sovint, davant les dificultats, escollim o el sobreesforç per comprendre, per resoldre, o la fugida per intentar negar la realitat. Sant Josep, en canvi, mostra una actitud teològica –que compta amb Déu–. Es tracta d'acollir els esdeveniments amb cor obert per a descobrir un disseny més profund, un projecte que desborda els nostres projectes.

El papa Francesc, amb una pinzellada, insinua la raó de fons de l'actitud prometeica o evasiva. Diu: «Josep deixa de ban-

da els seus raonaments per a donar pas a allò que succeeix i, per més misteriosos que li sembli, ho acull, assumeix la responsabilitat i es reconcilia amb la seva pròpia història.»

No acollim la realitat i allò que Déu vol revelar-nos perquè ni ens acceptem ni beneïm allò que hem viscut. És impossible endinsar-se en l'amor de Déu i en el seu disseny sobre la nostra vida si el culpem del nostre cos, de la nostra família, dels abusos que hem patit, de les oportunitats que ens han mancat, de la parella que vàrem escollir. Tampoc si simplement volem esborrar-ho de la nostra història.

Per a Josep ni la dona que va prendre per esposa, ni el naixement del seu fill, ni la persecució que el va obligar a fugir a Egipte, no foren com s'havia imaginat. Per què no va voler dominar la situació i forçar-la? Per què no va fugir i no se'n va desentendre? Perquè sabia que la seva vida era com Déu volia, ell l'havia preparada i teixida per a tot allò que tenia al davant en cada moment i a ell li corresponia d'acollir-la amb confiança.

Avui només he glossat la primera part del capítol «Pare en l'acolliment», la que ens mostra com n'és d'important assumir la pròpia història com a lloc de descoberta del disseny diví. La setmana vinent ens fixarem en la segona part, la que mostra que l'acollida no significa resignació, sinó la valentia de la confiança en Déu i en els seus dissenys.

